

ΕΛΛΑΔΑ: ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ – ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΑΣΕΙΣ

Η Ελλάδα (παλαιότερα: Έλλάς, επίσημα: Ελληνική Δημοκρατία), είναι χώρα στην νοτιοανατολική Ευρώπη, στο νοτιότερο άκρο της Βαλκανικής χερσονήσου, στην Ανατολική Μεσόγειο. Συνορεύει στην ξηρά, βόρεια με τη Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας και την Βουλγαρία, στα βορειοδυτικά με την Αλβανία και στα βορειοανατολικά με την Τουρκία. Βρέχεται ανατολικά από το Αιγαίο Πέλαγος, στα δυτικά από το Ιόνιο και νότια από την Μεσόγειο Θάλασσα. Η συνολική της έκταση είναι 131.957 τετραγωνικά χιλιόμετρα., και κατανέμεται σε τρεις γεωγραφικές περιοχές:

- το ηπειρωτικό τμήμα (από την περιοχή της Στερεάς Ελλάδας στο νότο ως την περιοχή της Θράκης στο βορειοανατολικό άκρο), που αποτελεί και το μεγαλύτερο της χώρας,
- την Πελοπόννησο η οποία ενώνεται με το ηπειρωτικό τμήμα μέσω του Ισθμού της Κορίνθου,
- και τα περίπου 6.000 μεγαλύτερα και μικρότερα νησιά και νησίδες, που βρίσκονται διάσπαρτα, είτε μόνα τους, είτε ενταγμένα σε νησιωτικά συμπλέγματα, συγκροτώντας έτσι το μοναδικό στην ευρωπαϊκή ήπειρο ελληνικό Αρχιπέλαγος. Μερικά από τα γνωστότερα και δημοφιλέστερα ελληνικά νησιά ή συμπλέγματα είναι η Κρήτη, η Ρόδος, η Κέρκυρα, τα Δωδεκάνησα και οι Κυκλάδες. Από τα νησιά μόνο τα 220 είναι κατοικημένα.

Το 80% του εδάφους της Ελλάδας είναι ορεινό ή ημιορεινό, γεγονός που την καθιστά μία από τις ορεινότερες χώρες στην Ευρώπη. Το συνολικό μήκος της ακτογραμμής της είναι περίπου 16.000 χιλιόμετρα., εκ των οποίων τα 7.500 χλμ. βρίσκονται στα νησιά του ελληνικού αρχιπελάγους, κάτι που αποτελεί ένα σπάνιο γεωμορφολογικό χαρακτηριστικό για ολόκληρη την ευρωπαϊκή ήπειρο.

Βουνά

Η Ελλάδα είναι μια ορεινή χώρα, αφού στην επικράτειά της υπάρχουν περισσότερα από 300 μεγαλύτερα ή μικρότερα βουνά που καλύπτουν το 80% του εδάφους της. Ο σημαντικότερος ελληνικός ορεινός άξονας είναι η οροσειρά της Πίνδου, που σχηματίζει τη «ραχοκοκαλιά» της ηπειρωτικής χώρας και έχει ως φυσική συνέχεια τα βουνά της Πελοποννήσου και της Κρήτης. Ξεκινά από τα σύνορα της Αλβανίας με τη ΒΔ Ελλάδα και κατεβαίνει κάθετα στη Δυτική. Ο Κορινθιακός Κόλπος διακόπτει την επέκτασή της νοτιότερα. Πολλοί όμως απ' τους γεωγράφους θεωρούν τα όρη της Πελοποννήσου προεκτάσεις της Πίνδου, καθώς επίσης και τα βουνά της Κρήτης. Η δεύτερη μεγάλη οροσειρά της πατρίδας μας είναι της Ροδόπης που αποτελεί το φυσικό σύνορο της Ελλάδας με τη Βουλγαρία.

Το ψηλότερο βουνό της χώρας είναι ο ψηλότερος από την ελληνική μυθολογία Όλυμπος (στη Μακεδονία-Θεσσαλία), που φτάνει τα 2.918 μέτρα (κορυφή Μύτικας), ενώ περίπου 40 ορεινά συγκροτήματα, σ' όλη τη χώρα, υπερβαίνουν σε υψόμετρο τα 2.000 μέτρα. Γνωστό από τη μυθολογία είναι επίσης το Πήλιο, τόπος κατοικίας των μυθικών Κενταύρων, όπως και ο Ελικώνας που ήταν αφιερωμένος στις 9 μούσες, ενώ στο Ιδαίο άντρο (Ιδη) βρήκε καταφύγιο ο Δίας για να γλυτώσει από τον Κρόνο. Στον Ταΰγετο εκπαιδευόνταν οι Σπαρτιάτες, ενώ στις κορυφές του Παρνασσού λημέριαζαν οι κλέφτες κατά την Τουρκοκρατία ή οι αντάρτες την περίοδο της Εθνικής Αντίστασης.

Ποτάμια – Λίμνες

Αρκετά ποτάμια διαρρέουν την Ελλάδα. Κανένα όμως δεν είναι πλωτό. Τα μεγαλύτερα σχηματίζουν Δέλτα προς την θάλασσα και αποτελούν σημαντικούς υδροβιότοπους, όπως αυτοί του Αλιάκμονα και του Έβρου. Ποταμοί όπως ο Πηνειός στην Θεσσαλία, υδροδοτούν μεγάλες γεωργικές εκτάσεις με την βοήθεια καναλιών, ενώ σε άλλα έχουν δημιουργηθεί τεχνητές λίμνες για την λειτουργία υδροηλεκτρικών εργοστασίων. Ακολουθεί πίνακας των μεγαλύτερων σε μήκος ποταμών της Ελλάδας. (Το μήκος που αναγράφεται είναι αυτό που διατρέχει την ελληνική επικράτεια).

Όνομα Ποταμού	Μήκος (χλμ.)
<u>Αλιάκμονας</u>	297
<u>Αχελώος</u>	220
<u>Πηνειός (Θεσσαλίας)</u>	205
<u>Έβρος</u>	204
<u>Νέστος</u>	130
<u>Στρυμόνας</u>	118
<u>Θύαμις (Καλαμάς)</u>	115
<u>Αλφειός</u>	110
<u>Άραχθος</u>	110

Η Ελλάδα έχει αρκετές λίμνες. Υπάρχουν επίσης και αρκετές τεχνητές λίμνες κυρίως για παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος, όπως η Λίμνη Κρεμαστών και η Λίμνη Πλαστήρα, ενώ οι λίμνες του Μόρνου, του Μαραθώνα και η λίμνη Υλίκη υδροδοτούν την Αθήνα. Οι μεγαλύτερες λίμνες στην ελληνική επικράτεια είναι:

Λίμνη	Έκταση (τ.χλμ.)	Τοποθεσία
Τριχωνίδα	96.513	Στερεά Ελλάδα (Αιτωλοακαρνανία)
Βόλβη	75.600	Μακεδονία (Θεσσαλονίκη)
Βεγορίτιδα	72.488	Μακεδονία
Βιστονίδα	45.625	Θράκη (Ξάνθη)
Κορώνεια	42.823	Μακεδονία (Θεσσαλονίκη)
Μικρή Πρέσπα	43.122	Μακεδονία (Φλώρινα), Αλβανία
Μεγάλη Πρέσπα	38.325	Μακεδονία (Φλώρινα), Αλβανία, ΠΓΔΜ
Κερκίνη	37.688	Μακεδονία (Σέρρες)

Κλίμα

Η Ελλάδα χαρακτηρίζεται από τον μεσογειακό τύπο του εύκρατου κλίματος και έχει ήπιους υγρούς χειμώνες και ζεστά ξηρά καλοκαίρια. Οι θερμοκρασίες είναι σπάνια υπερβολικές στις παραθαλάσσιες περιοχές. Στις κλειστές εσωτερικές πεδιάδες και στα υψίπεδα της χώρας

παρατηρούνται οι μεγαλύτερες θερμοκρασιακές διακυμάνσεις. Οι χιονοπτώσεις είναι συχνές στα ορεινά από τα τέλη Οκτωβρίου, ενώ στις πεδινές περιοχές χιονίζει κυρίως από τον Δεκέμβριο μέχρι τα μέσα Μαρτίου. Στις παραθαλάσσιες περιοχές των νησιωτικών περιοχών, οι χιονοπτώσεις συμβαίνουν σπανιότερα και δεν αποτελούν βασικό χαρακτηριστικό του κλίματος. Οι καύσωνες επηρεάζουν κυρίως τις πεδινές περιοχές και είναι κοινότεροι τον Ιούλιο και τον Αύγουστο.

Η Ελλάδα βρίσκεται έχει μεγάλη ηλιοφάνεια όλο σχεδόν το χρόνο. Στις διάφορες περιοχές της Ελλάδας παρουσιάζεται μια μεγάλη ποικιλία κλιματικών τύπων, πάντα βέβαια μέσα στα πλαίσια του μεσογειακού κλίματος. Αυτό οφείλεται στην τοπογραφική διαμόρφωση της χώρας που έχει μεγάλες διαφορές υψομέτρου (υπάρχουν μεγάλες οροσειρές κατά μήκος της κεντρικής χώρας και άλλοι ορεινοί όγκοι) και εναλλαγή ξηράς και θάλασσας. Έτσι από το ξηρό κλίμα της Αττικής και γενικά της ανατολικής Ελλάδας μεταπίπτουμε στο υγρό της βόρειας και δυτικής Ελλάδας. Τέτοιες κλιματικές διαφορές συναντώνται ακόμη και σε τόπους που βρίσκονται σε μικρή απόσταση μεταξύ τους, πράγμα που παρουσιάζεται σε λίγες μόνο χώρες σε όλο τον κόσμο.

Από κλιματολογικής πλευράς το έτος μπορεί να χωριστεί κυρίως σε δύο εποχές: Την *ψυχρή και βροχερή χειμερινή περίοδο* που διαρκεί από τα μέσα του Οκτωβρίου και μέχρι το τέλος Μαρτίου και τη *θερμή και άνομβρη εποχή* που διαρκεί από τον Απρίλιο έως τον Οκτώβριο. Κατά την πρώτη περίοδο οι ψυχρότεροι μήνες είναι ο Ιανουάριος και ο Φεβρουάριος, όπου κατά μέσον όρο η μέση ελάχιστη θερμοκρασία κυμαίνεται από 5-10 °C στις παραθαλάσσιες περιοχές, από 0-5 °C στις ηπειρωτικές περιοχές και σε χαμηλότερες τιμές κάτω από το μηδέν στις βόρειες περιοχές. Οι βροχές ακόμη και τη χειμερινή περίοδο δεν διαρκούν για πολλές ημέρες και ο ουρανός της Ελλάδας δεν μένει συννεφιασμένος για αρκετές συνεχόμενες ημέρες, όπως συμβαίνει σε άλλες περιοχές της γης. Οι χειμερινές κακοκαιρίες διακόπτονται συχνά κατά τον Ιανουάριο και το πρώτο δεκαπενθήμερο του Φεβρουαρίου από ηλιόλουστες ημέρες, τις γνωστές από την αρχαιότητα Αλκυονίδες ημέρες. Κατά αυτήν την περίοδο, λοιπόν, στα νησιά, κυρίως στο νότιο μέρος της χώρας, όπως για παράδειγμα στην Κρήτη, η θερμοκρασία μπορεί να ξεπεράσει τους 18-20 βαθμούς κελσίου. Η χειμερινή εποχή είναι γλυκύτερη στα νησιά του Αιγαίου και του Ιονίου από ό,τι στη Βόρεια και Ανατολική ηπειρωτική Ελλάδα. Κατά τη θερμή και άνομβρη εποχή ο καιρός είναι σταθερός, ο ουρανός σχεδόν αίθριος, ο ήλιος λαμπερός και δεν βρέχει εκτός από σπάνια διαστήματα με ραγδαίες βροχές ή καταιγίδες μικρής γενικά διάρκειας.

Η θερμότερη περίοδος είναι το τελευταίο δεκαήμερο του Ιουλίου και το πρώτο του Αυγούστου οπότε η μέση μέγιστη θερμοκρασία κυμαίνεται από 29 °C μέχρι 35 °C¹. Κατά τη θερμή εποχή οι υψηλές θερμοκρασίες μετριάζονται από τη δροσερή θαλάσσια αύρα (μελτέμι) στις παράκτιες περιοχές της χώρας και από τους βόρειους ανέμους (*ετήσιες*) που φυσούν κυρίως στο Αιγαίο. Η άνοιξη έχει μικρή διάρκεια, διότι ο μεν χειμώνας είναι όψιμος, το δε καλοκαίρι αρχίζει πρώιμα. Το φθινόπωρο είναι μακρύ και θερμό και πολλές φορές παρατείνεται στη νότια Ελλάδα μέχρι τα μέσα του Δεκεμβρίου. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Ελλάδα κατέχει το ρεκόρ υψηλότερης καταγεγραμμένης θερμοκρασίας στην Ευρώπη με 48 βαθμούς κελσίου στην Αθήνα στις 10 Ιουλίου 1977.

Χλωρίδα και πανίδα

Η Ελλάδα είναι προικισμένη με μια μεγάλη ποικιλία χλωρίδας (έχουν αναγνωρισθεί περίπου 5.500 είδη χλωρίδας), ενώ είναι ιδιαίτερα πλούσια σε μοναδικά είδη φυτών. Τα συνηθέστερα αγριολούλουδα της χώρας είναι οι ανεμώνες, γλαδιόλες, κυκλάμινα, ίριδες, τουλίπες, κρίνοι κ.α., ενώ τα μεγαλύτερα δάση βρίσκονται στη Βόρεια Ελλάδα, στα βουνά της Θράκης, της Μακεδονίας και της Ηπείρου. Επιπλέον, τα νησιά του Βόρειου και Ανατολικού Αιγαίου καθώς και του Ιονίου είναι πευκόφυτα, ενώ επίσης διαθέτουν μεγάλες εκτάσεις από ελαιόδενδρα. Συνολικά, η χώρα διαθέτει περίπου 200 είδη δέντρων και μεγάλων θάμνων και τα δάση της διαθέτουν κυρίως κωνοφόρα, ενώ δεύτερα έρχονται τα φυλλοβόλα, όπως οι οξιές και οι καστανιές.

Στην Ελλάδα υπάρχουν πολλές προστατευμένες περιοχές, καθώς η χώρα έχει δεσμευτεί για την προστασία του περιβάλλοντος μέσω διεθνών συμβάσεων. Τα εθνικά πάρκα περιλαμβάνουν τον Όλυμπο (στα σύνορα της Θεσσαλίας και της Μακεδονίας), τον Παρνασσό και την Οίτη (κεντρική Ελλάδα), την Πρέσπα και τον Βίκο-Αώο (Ηπειρος), την Πάρνηθα (Αττική) και τη Σαμαριά (Κρήτη). Υπάρχουν επίσης 11 υγρότοποι, 51 διατηρητέα φυσικά μνημεία, 113 σημαντικά καταφύγια πουλιών και 300 βιότοποι.

Επιπλέον, 900 είδη πανίδας διαβιούν στην Ελλάδα, καθώς η χώρα είναι καταφύγιο για πολλά είδη προς εξαφάνιση, τα οποία προστατεύονται μέσω προγραμμάτων ειδικής δράσης που εφαρμόζονται από τις αρχές, στοχεύοντας στη διαχείριση και προστασία της βιοποικιλότητας. Ανάμεσα στα προστατευόμενα είδη είναι η μεσογειακή χελώνα Καρέτα-Καρέτα και η φώκια Μονάχους-Μονάχους. Η τελευταία φιλοξενείται στα ύδατα της Ζακύνθου και της Κεφαλονιάς, ενώ η πρώτη συναντάται στα ύδατα του Αιγαίου και του Ιονίου πελάγους. Τα πυκνά δάση και τα βραχώδη προεξοχές του Δάσους της Δαδιάς, ανεβαίνοντας τον Έβρο ποταμό στη Θράκη, είναι καταφύγιο για τη μεγαλύτερη ποικιλία κυνηγετικών πουλιών στην Ευρώπη. Κατά τον ίδιο τρόπο, η Μικρή Πρέσπα στη Μακεδονία, έχει την πλουσιότερη αποικία ψαροφάγων πουλιών στην Ευρώπη, ενώ μπορούμε επίσης να συναντήσουμε κορμοράνους, νερόκοτες, σταχτόχηνες και χηνοπρίστες. Επιπλέον, η καφέ αρκούδα —το μεγαλύτερο θηλαστικό της Ευρώπης— επιβιώνει στα βουνά της Πίνδου και στα βουνά των συνόρων με την Αλβανία, τη Βόρεια Μακεδονία και τη Βουλγαρία. Τέλος, τα βόρεια δάση προσφέρουν καταφύγιο στην αγριόγατα και τον αίγαγρο, και περιστασιακά σε λύκους και λύγκες.

Διοικητική διαίρεση – Περιφέρειες

Η τρέχουσα διοικητική διαίρεση της Ελλάδας διαμορφώθηκε από το πρόγραμμα «Καλλικράτης» και ισχύει από την 1η Ιανουαρίου 2011. Σύμφωνα με αυτήν, η χώρα διαιρείται σε επτά αποκεντρωμένες διοικήσεις, δεκατρείς περιφέρειες και 325 δήμους. Οι περιφέρειες και οι δήμοι είναι αυτοδιοικούμενα νομικά πρόσωπα, δηλ. οι αρχές τους εκλέγονται με καθολική ψηφοφορία ανάμεσα στους μόνιμους εγγεγραμμένους κατοίκους. Πιο συγκεκριμένα:

- Πρωτοβάθμιος οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης (ΟΤΑ) είναι ο *δήμος*. Διοικείται από δήμαρχο και δημοτικό συμβούλιο που εκλέγονται κάθε 4 έτη.
- Δευτεροβάθμιος ΟΤΑ είναι η *περιφέρεια*, η οποία αντιστοιχεί σε μία ευρεία γεωγραφική περιοχή της χώρας. Διοικείται από περιφερειάρχη και περιφερειακό συμβούλιο που εκλέγονται κάθε 4 έτη με καθολική ψηφοφορία. Κάθε περιφέρεια διαιρείται σε «περιφερειακές ενότητες», οι οποίες συνήθως συμπίπτουν με τους νομούς.
- Δύο ή περισσότερες περιφέρειες (ή μόνο μία στην περίπτωση της Αττικής και της Κρήτης) θα συγκροτούν έναν τρίτο βαθμό, την *αποκεντρωμένη διοίκηση*. Αυτή δεν αποτελεί θεσμό αυτοδιοίκησης, αφού ο επικεφαλής της (με τον τίτλο «γενικός γραμματέας») διορίζεται από την κυβέρνηση.

Οι 13 περιφέρειες της Ελλάδας, βάσει αλφαβητικού καταλόγου, είναι οι εξής:

Νο	Περιφέρεια	Έκταση (km ²)	Πληθυσμός (κάτοικοι)	Πυκνότητα πληθυσμού (κάτοικοι/km ²)
1	Ανατολική Μακεδονία και Θράκη	14.157	611.067	43,2
2	Αττική	3.808	3.761.810	987,9
3	Βόρειο Αιγαίο	3.836	206.121	53,7
4	Δυτική Ελλάδα	11.350	740.506	65,2
5	Δυτική Μακεδονία	9.451	301.522	31,9
6	Ήπειρος	9.203	353.820	38,4
7	Θεσσαλία	14.037	753.888	53,7
8	Ιόνια νησιά	2.307	212.984	92,3
9	Κεντρική Μακεδονία	18.811	1.871.952	99,5
10	Κρήτη	8.336	601.131	72,1
11	Νότιο Αιγαίο	5.286	302.686	57,3
12	Πελοπόννησος	15.490	638.942	41,2
13	Στερεά Ελλάδα	15.549	605.329	38,9

Σημ.: Ο πληθυσμός έχει προκύψει από τα στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας για την απογραφή του 2001. Εξαιρέση σε όλα τα παραπάνω αποτελεί το Άγιο Όρος, το οποίο αποτελεί μεν ελληνικό έδαφος, αλλά αυτοδιοικείται με τους δικούς του θεσμούς βάσει του *Καταστατικού Χάρτη του 1924*.

Δημογραφικοί δείκτες

Η δημογραφία της Ελλάδας αφορά τη μελέτη του πληθυσμού της Ελλάδας τόσο σε επίπεδο στατιστικών στοιχείων όσο και από ποιοτική άποψη. Στην Ελλάδα απογραφές πληθυσμού, που εξετάζουν και άλλα στατιστικά στοιχεία εκτός του συνολικού πληθυσμού και του τόπου διαμονής, γίνονται κανονικά κάθε δέκα χρόνια μετά το 1920. Υπεύθυνη για αυτές, καθώς και για απογραφές άλλων στατιστικών στοιχείων του πληθυσμού, όπως δείκτες απασχόλησης, εκπαίδευσης κλπ, είναι η Εθνική Στατιστική Υπηρεσία της Ελλάδας.

Σύνολο πληθυσμού: 10.815.197 (σύμφωνα με τα στοιχεία της απογραφής του 2011)

Άρρενες: 5.431.816 (49,54%)

Θήλυς: 5.532.204 (50,45%)

Κατά ηλικία:

0-14 ετών: 1.666.888 (15,20%) 2008 14.4% 1.614.785

15-64 ετών: 7.423.889 (67,71%) 2008 67.5% 7.569.304

65 ετών και άνω: 1.873.243 (17,08%) 2008 18.1% 2.029.695

- **Προσδόκιμο ζωής για το γενικό πληθυσμό: 79,78 έτη**
 - για τους άντρες : 78,2 έτη
 - για τις γυναίκες : 81,9 έτη
- **Δείκτης διακύμανσης πληθυσμού : 0,475 %**
- **Δείκτης θανάτων : 9,3 ‰**
- **Δείκτης γεννήσεων : 9,8 ‰**
- **Δείκτης βρεφικής θνησιμότητας : 3,8 ‰**
- **Δείκτης γονιμότητας : 1,39 παιδιά ανά γυναίκα**
- **Δείκτης μετανάστευσης : 3,63 ‰**
- **Δείκτης βασικής μόρφωσης (2001) :**
 - Σύνολο : 96 %
 - Άντρες : 97,8 %
 - Γυναίκες : 94,2 %
- **Ηλικία μητέρας κατά την πρώτη γέννηση 29,87 έτη**

Η μετανάστευση από και προς την Ελλάδα

Το 1897 η Ελλάδα χάνει τον Ελληνοτουρκικό πόλεμο, καταστρέφεται οικονομικά και της επιβάλλεται Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος. Η κακή οικονομική κατάσταση της χώρας, που θα γινόταν ακόμα πιο άσχημη με τους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-13 και τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο που ακολούθησε, οδήγησε ένα μεγάλο αριθμό Ελλήνων στη μετανάστευση. Υπολογίζεται πως στην εικοσαετία 1900-1920 περίπου το 8% του συνολικού πληθυσμού της χώρας μετανάστευσε στο εξωτερικό, κυρίως στις ΗΠΑ και την Αυστραλία. Αρκετοί επίσης κατευθύνθηκαν περίπου την ίδια εποχή στη Νότια Αφρική.

Μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο παρατηρήθηκε δεύτερο κύμα μετανάστευσης είτε για πολιτικούς είτε για οικονομικούς λόγους. Οι πρώτοι αφορούν αρκετούς από τους ηττημένους κομμουνιστές του Εμφυλίου που κατέφυγαν στις σοσιαλιστικές χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, οι δεύτεροι έναν μεγάλο αριθμό Ελλήνων, ειδικά από τη Βόρεια Ελλάδα, που οδηγήθηκε κυρίως σε χώρες της Ευρώπης όπως η Γερμανία, το Βέλγιο, η Σουηδία, αλλά και στον Καναδά και την Αυστραλία. Η μετανάστευση στη Γερμανία μετά το 1960 γινόταν οργανωμένα, με την υπογραφή συμφώνου ανάμεσα στις δυο χώρες.

Κατά τη δεκαετία του 1980 η Ελλάδα άρχισε να γίνεται χώρα-δέκτης μεταναστών, κυρίως από ασιατικές και αφρικανικές χώρες, αλλά και αρκετών Κούρδων και Παλαιστίνιων προσφύγων. Αργότερα, με την κατάρρευση του «Ανατολικού Μπλοκ» στις αρχές της δεκαετίας του '90,

παρατηρήθηκε μεγάλη εισροή μεταναστών από χώρες της ανατολικής Ευρώπης, ειδικά από γείτονες χώρες όπως η Αλβανία, η Βουλγαρία και η Ρουμανία.

Σύμφωνα με στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας το 2006 στην Ελλάδα ζούσαν 695.979 άτομα μη ελληνικής υπηκοότητας. Από αυτούς, η συντριπτική πλειοψηφία προέρχονταν από την Ευρώπη (605.758) και μικρότερος αριθμός από την Ασία (70.647) και την Αφρική (15.237). Οι μετανάστες από την Ευρώπη στο μεγαλύτερο ποσοστό τους προέρχονταν από χώρες της Ανατολικής Ευρώπης (Αλβανία 481.663, Βουλγαρία 43.981, Ρουμανία 25.375, Ουκρανία 19.785, Ρωσία 13.635). Οι μετανάστες από την Αφρική προέρχονται κυρίως από την Αίγυπτο (9.461), τη Νιγηρία (1.632) και την Αιθιοπία (979), ενώ αυτοί από την Ασία προέρχονταν από το Πακιστάν (15.830), τη Γεωργία (13.254), την Ινδία (10.043), τις Φιλιππίνες (6.465), τη Συρία (5.747), το Μπαγκλαντές (5.661) και την Αρμενία (4.687).

Θρησκεία

Η πλειοψηφία των κατοίκων της χώρας, σε ποσοστό 98% είναι Χριστιανοί. Σύμφωνα με το Σύνταγμα της Ελλάδας, στο οποίο κατοχυρώνεται η ανεξιθρησκεία, ο Ανατολικός Ορθόδοξος Χριστιανισμός αναγνωρίζεται ως η "επικρατούσα θρησκεία" στην Ελλάδα. Η Εκκλησία της Ελλάδος, αυτοκέφαλη ορθόδοξη εκκλησία, είναι η μεγαλύτερη στην Ελλάδα. Στη χώρα υπάρχουν και πιστοί άλλων χριστιανικών δογμάτων. Οι περισσότεροι Καθολικοί πιστοί υπάγονται στην Καθολική Εκκλησία της Ελλάδος. Σημαντική παρουσία Καθολικών υπάρχει στις Κυκλάδες, κυρίως στα νησιά Σύρο και Τήνο, όπου υπάρχουν και χωριά αμιγώς καθολικά. Καθολικοί επίσης υπάρχουν στην Κέρκυρα, στη Θεσσαλονίκη και αλλού. Καθολικοί είναι και πολλοί από τους ξένους μετανάστες στην Ελλάδα, ειδικά όσοι προέρχονται από τις Φιλιππίνες και την Πολωνία. Υπάρχουν επίσης Προτεστάντες (Ευαγγελικοί και Πεντηκοστιανοί), Μάρτυρες του Ιεχωβά, Παλαιοημερολογίτες, και σε μικρούς αριθμούς Αντβεντιστές και Μορμόνοι. Στη Θεσσαλονίκη υπάρχει επίσης κοινότητα Σεφαρδιτών Εβραίων, με λίγες χιλιάδες μέλη, που έχει απομείνει από την πολυπληθή εβραϊκή κοινότητα της πόλης που εξοντώθηκε κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η Μουσουλμανική μειονότητα Ελλάδος αποτελείται από τους μουσουλμάνους κατοίκους της δυτικής Θράκης και αριθμεί πάνω από 100.000 μέλη και αναγνωρίζεται και προστατεύεται κατά τη Συνθήκη της Λωζάννης του 1923. Αποτελείται από άτομα Πομάκους και Ρομά. Στη Θράκη σήμερα υπάρχουν τρεις μουφτήδες, περίπου 270 ιμάμηδες και περίπου 300 τεμένη. Μουσουλμάνοι είναι και αρκετοί μετανάστες, ειδικά αυτοί από χώρες της Ασίας και της Αφρικής καθώς και από την Αλβανία. Πάγιο αίτημα των μουσουλμάνων μεταναστών ειδικά στην Αθήνα αποτελεί η δημιουργία τζαμιού· οι πιστοί της θρησκείας προς το παρόν εξασκούν την πίστη τους σε αυτοσχέδιους χώρους. Εκτός από τους παραπάνω υπάρχουν ακόμα σε μικρότερους αριθμούς πιστοί Χάρε Κρίσνα, καθώς και πιστοί της αρχαίας ελληνικής θρησκείας και της Σαϊεντολογίας.